

rede i Forskjelligheden af de Forretninger, som ligge under Finantsministeriet, og der er derhos en Betragtning, som det forekommer mig, at den ærede Ordfører ikke har opholdt sig ved, men som jeg ikke kan gaae forbi uden Dmtale, og det er den Forbindelse, hvori Finantsministeriet staaer — og ifølge Forsatningen skal staae — med samtlige øvrige Ministerier, en Forbindelse, som ikke blot fordrer, at der i Finantsministeriet er en Kundskab tilstede, som gaaer ud over den egentlige specielle Kundskab, men som ogsaa medfører saa meget Arbejde og fordrer saa Meget, at alene dette i og for sig er tilstrækkeligt til at optage en jævn, almindelig Mand's Arbejde. Naar man dernæst erindrer, at der under Finantsernes Centralbestyrelse ikke blot hører den almindelige Bestyrelse af Activer og Statsgjæld, men ogsaa af Domainer og de Activer, der bestaae i faste Eiendomme, saa er det min Erfaring, at der skal to ualmindelig dygtige Mænd for at kunne magte dette paa en fyldestgjørende Maade, og jeg kan derfor ikke gaae ind paa at lade mig begrænde med Hensyn til Generaldirecteurernes eller Departementschefernes Antal fra det, jeg har forlangt, nemlig to. Det er min Overbeviisning, at, dersom jeg ikke kan faae det Antal, da vil meget af Directurens Arbejde være uden Betydning, fordi han ikke vil være istand til at overkomme det, og det er saa væsentlige Interesser, der her handles om, at det forekommer mig at være en slet Deconomi at spare paa en Generaldirecteurplads i dette Ministerium. Jeg vil overfor den ærede Ordfører og Udvalget fremhæve en anden Betragtning, som de synes at have overseet, det er den, at saafremt man kunde gaae ind paa den Tanke, at stille disse Mænd paa samme Maade som Generalpostdirecteuren og Generaltolddirecteuren, da vil Nødvendigheden af at opretholde et særligt Secretariat for Ministeriet ikke kunne afvises. Den anden Departementschef, man har villet foreslaae nægtet, er under Revisionen. Selv om den ærede Ordfører har Ret i, at mange af de Revisionsbemærkninger eller Decisioner, som komme frem, ere af forholdsvis overordentlig ringe Betydning, hvilket jeg meget villig skal erkjende, er det derfor dog ikke ligegyldigt, om

de komme frem, og komme frem med den fornødne Autoritet, og jeg tvivler meget paa, at Embedsmænd ude i Landet ville med nogen sær Føielighed høre sig for en Controldes Bemærkninger, hvis der var virkelig Differents imellem dem; allerede af denne Grund, for at give Revisionen tilbørlig Autoritet, maa jeg formene, at det Meste af, hvad der gaaer ud til Berigtigelse, rigtigst gaaer ud fra en Generaldecisor. Men dernæst hvorfor jeg ikke vil blive staaende ved to, er, fordi jeg ikke kan erkjende det muligt for disse to Mænd at overkomme Behandlingen af de Revisions-sager, der ville komme til at foreligge; thi det gjælder ikke blot om Ledelsen og Styrelsen af hele dette store Revisionsapparat, men der udfordres jo tillige en Detailkundskab til de Ting, der skulle revideres, som man ikke kan forudsætte er tilstede i den Grad, som den bør være tilstede hos en Decisor, naar man paa-lægger ham Byrden af for mange forskjel-igartede Sager. Jeg troer, at man bør erkjende, og at man bør blive staaende ved, at det er et stort Skridt, der gjøres, naar jeg istedetfor de nuværende 5 indstrænker mig til at forlange 3, og det forekommer mig, at det er en naturlig Deling, som jeg havde tænkt mig, at de nuværende 2 Revisionsdecisorer skulde dele den civile Revision imellem sig og deraf naturligvis som en væsentlig Deel Revisionen af Soldregnskaber og Postregnskaber, og at der derimod skulde være en Generaldecisor for alle militære Sager. Af disse er der sikkert tilstrækkeligt til at give en Mand nok at bestille, og for at kunne behandle disse Regnskaber med den fornødne Kritik, for at det kan blive draget frem, som skal drages frem, udfordres der et Maal af Kundskaber, som man ikke kan forlange skal være tilstede hos Folk, hvis Livsretning gaaer en heelt anden Vej. Naar Fleertallet i Udvalget fremdedes har meent at burde foreslaae at nægte Tillæget til de to Generaldirecteurer i Finantsministeriet, da er det forekommet mig, at man egentlig ikke har hørt nogen Grund derfor; thi jeg kan ikke erkjende Nødtigheden af den Bemærkning af den ærede Ordfører, at det er et Princip i Loven af 1860, at man indenfor en vis given Embedskreds bevarer de